

Но защо я ви наумвамъ,
Клетички дѣвойки,
Наше славно време старо?
Нашъ прежнъ добъ?
Що помина не ся върщатъ
Назадъ, о дѣвойки,
Нема краля, нема бана,
Гиздавы, го нема!
Али врагъ да земить, момы,
Умъ, перо ми клето,
Че то искать да приказвать
Съ васъ за тѣги, мъжи.
И іе было време момы,
И іе была доба,
Былъ іе той вѣкъ златенъ, харенъ,
Да бы не іе было!
Що іе было? пыта щете,
Гиздавы дѣвойки,
Мене млада, сирوماха,
Скитника безъ рода;
Що іе было? пыта-щете
Българки вы клеты!
Нель іе было, како въ наше
Време, нашъ добъ?
Не така ли, како при насъ
Плакали сѣ майки?
Не така ли, како при насъ
Турчинъ влегвалъ въ къщи?
Па удиралъ ножъ си острый
Въ земль иль на дѣски,
Па извиквалъ съ гласъ си страшень:
Бърго, ты *яурко*,
Наточи ми вино ройно,
И лютицѣ върлѣ,
Напѣли ми ты *яурко*,
Чаши стограмницы,
Я да пїямъ да с' опїямъ,